

Bereményi Géza - Cseh Tamás

ARTHUR RIMBAUD ELUTAZIK

Arthur, Arthur, a vonat, nézd bent áll,

ez a vonat visz egyenest Belgiumba!

Arthur, Arthur, tórd fel a gallért,

mondd csak, hogy ízlett ez az évad a pokolban?

Arthur, Arthur, a két öklöd a zsebben,

a két ököl a zsebben már ronggyá rohadt.

Arthur, Arthur, a köpeny a vállon,

a köpeny a vállon rég eszmévé szakadt.

Utazol Arthur, letelt az évad.

Bent áll a hajó, a hajó a kikötőben,

Úgy ring, mint Európa, az alvó a völgyben,

Arthur, az évad az évad elmenőben,

Arthur, lesz aranyad bőven,

na Arthur, lesz aranyad bőven!

Arthur, az ököl, abszint a pohárban,

növények, köpeny, pip és kalap,

Arthur, egy dühödtt angyal az égből,

a földről a tengerbe szaladt,

Arthur, szorítsd térdedhez a melled,

és pengesd, mint hűrt, a cipőzsinórt,

Arthur, csak azt ne, az évad a pokolban,

ilyen, ilyen, ilyen, ilyen sohase volt!

Utazol, Arthur, letelt az évad...

Arthur, a hajó, a hajó Afrikába,

tórd fel a gallért,

ott arany van, tele a bányá,
Arthur, az évad, - hagy csak, a tenger hadd
dobálja,
Arthur, a vonat nézd bent áll,
Utazol, utazol Arthur.
Arthur, szorítsd térdedhez a melled...

GYEREKKOROM

Csak még egyszer gyere elő
a résből, hol elbújtál,
gyerekkorom,
csak kő legyek, csak bogár legyek,
és engedj újra füveiddel
játszanom,
még egyszer csak bújj elő,
vízben, kövek alatt rejtező,
félelmes, álmos korom,
ízekben, bőr alatt rejtező.
Ékesen
bújj elő kő alatt
rejtőzködő.
Égő por a lábujjak között
és fényes fűszálak közt
csillogó üveg,
iszap, ragacs és gyors vizek
és szégyen és sötétség
és szédület,
még lehet, hát bújj elő,
vízben, kövek alatt rejtező

félelmes, álmos korom,
ízekben, bőr alatt rejtező.

Fényesen,
bújj elő, kő alatt
rejtőzködő
gyerekkorom.

Tág égbolt alatt,
résben, kövek alatt
futó patak
futó vizek,
még lehet
hát bújj elő
gyerekkorom.

VASÚTÁLLOMÁS

Hangszórón bementék: a vonatunknak
késése van.
Pályaudvar, olajszag, néptelen váróterem.
Fejed az ölemben, arcod eltakarva alszol.
Neonfény serceg, várjuk a csatlakozást.
Fejemből nem megy ki az az éjféli váróterem.
Te aludtál, én ültem, így vártuk a csatlakozást.
Nincs semmi ebben, mégis sokat jár eszemben:
hogyan ragadtunk le egy éjféli pályaudvaron.
Mi szépet álmodtál, kérdezem, mikor felülsz.
Nincs válasz, ásítasz nyújtózkodsz, nevetsz valamin.
Én a kabátom leveszem, majd megint felhúzó.
Valamit mondok, aztán te alszol megint.
Fejemből nem megy ki az az éjféli váróterem.

Te aludtál, én ültem, így vártuk a csatlakozást.

Nincs semmi ebben, mégis sokat jár eszemben,

hogyan is vártunk egy távoli csatlakozásra.

Nincs semmi ebben, mégis csak ez jár eszemben,

nincs semmi ebben, mégis csak ez jár eszemben

Szeptember elején

Nem nyílnak a völgyben a kerti virágok,
hóban akadt el a szárnyas idő,
és látod emitten a téli világot,
kicsorbult a ködtől a bérci tető.

Kőbe lopódzott a lángsugarú nyár,
benne virít az egész kikelet,
és íme, sötét hajunk kő között fű már,
vérünk a kőnek ad meleget.

Elhull a virág, szirmot bonthat a szégyen,
ülj hitvesem, ülj az ölembe ide.
Elhull a virág, szirmot bonthat a szégyen,
ülj hitvesem, ülj az ölembe ide.

Hasztalan dobjuk az özvegyi fátyolt,
ott csattog, akár a sötét lobogó,
mint csapdosó szárnyak a síri világból,
a szárnyas idő, mit lekötöz a hó.